

«Ἐγχειρίδιο συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ»(*)



ΤΟΝ παρελθόντα Μάϊον ἐκυκλοφόρησε (δυστυχῶς ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Ἀκρίτα») σὲ ἑλληνικὴ μετάφρασι ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ (ὑπὸ τῆς κ. Καίτης Χιωτέλη), τὸ ὀγκῶδες βιβλίον (σσ. 340) τοῦ γνωστοῦ Οἰκουμενιστοῦ καθηγητοῦ κ. Ὀλιβιέ Κλεμάν (Olivier Clément) «*Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς*»/Συνομιλώντας με τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο Α΄.

Ὅρθῶς παρετηρήθη, ὅτι μὲ τὸ βιβλίον αὐτὸ «ἀνατρέπεται ἡ Ὁρθόδοξη δογματικὴ διδασκαλία», «οἰκοδομεῖται μία νέα ἐκκλησιολογία στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία» καὶ «θεομοθετεῖται στὸ ὄνομα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη ἑνας διαχριστιανικὸς καί, ἐπὶ πλέον, διαθρησκευτικὸς συγκρητισμὸς» (βλ. ἐφημερ. «Χριστιανική», ἀριθ. 529 [843]/25.9.1997, σελ. 7, ἔνθετο «Ὁρθόδοξη Οἰκοδομὴ - Γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὶς αἰρέσεις»).

Ὁ Γάλλος διανοούμενος ἐκφράζει ἀπόψεις «τολμηρὰ συγκρητιστικῆς», οἱ ὁποῖες ἀναδεικνύουν τὸ βιβλίον του ἕνα ὄντως «ἐγχειρίδιον συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ» (αὐτόθι).

Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ κ. Ὀλιβιέ Κλεμάν ἀποτελεῖ ἴσως τὴν ἐκφραστικώτερη *summa* ὅλου τοῦ φάσματος τῶν οἰκουμενιστικῶν ἀπόψεων καὶ θεολογιῶν ποὺ κατὰ καιροὺς ἔχουν διατυπωθῆ καὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστὰς μέσα στὰ εὐρύτερα πλαίσια τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Ἐπὶ τῶν ἐκτροπῶν αὐτῶν καὶ τοῦ τρόπου μάλιστα, διὰ τοῦ ὁποῖου ὀδηγοῦνται οἱ Οἰκουμενιστὰι «Ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμὸ στὸ πανθρησκειακὸ ὄραμα τῆς “Νέας Ἐποχῆς”», εἶχε ἀναφερθῆ ἐκτενῶς καὶ τεκμηριωμένως ἡ «Β΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως» στὴν Ἀθήνα (7/20.3.1994, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας) μὲ τρεῖς εἰδικὲς Εἰσηγήσεις (ἡ πρώτη ἤδη κυκλοφορεῖ στὴν «Σειρὰ» «Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία»: Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» καὶ Διαθρησκειακὴ Κίνησις, Ἀθήνα 1997, σσ. 72).

Δυστυχῶς, δὲν διεψεύσθησαν τὰ πορίσματα τῆς «Συνάξεως» ἐκείνης, ἀλλ’ ἐπιβεβαιώθησαν πλήρως καὶ μὲ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ὀλιβιέ Κλεμάν...

Ματαίως λοιπὸν καλεῖται ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος νὰ διαψεύσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου, προκειμένου δῆθεν νὰ ἀναπαυθοῦν οἱ συνειδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅτι «δὲν ἴσταται τὸ δδέλγμα τῆς ἐρημώσεως ἐν τόπῳ ἀγίῳ»· διότι δυστυχῶς τὸ «δδέλγμα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἴσταται ὄντως ἐν

τόπω άγίω - γνωρίζουν άριστα τούτο οι Άγιορείται Πατέρες - ήδη από τοῦ 1920 και ἐπὶ μονίμου δάσεως διακηρύσσει αὐτὲς τὶς ἀπόψεις και ὠθεὶ τοὺς πελτωκότας ὀρθοδόξους νὰ συγχρωτίζωνται ἀδεῶς με ἑτεροδόξους και ἑτεροθρήσκους.

Ἐ **Ἄρά γε**, τὶ θὰ ἔπρεπε νὰ πρωτο-διαφεύσουν οἱ Φαναριῶται Οἰκουμενισταί;

* * *

Ἐν κατακλείδι παραθέτουμε πρὸς τὸ παρὸν μίαν περιληπτικὴ ἀναφορὰ στὶς κυριώτερες θέσεις τοῦ ἀντροθοδόξου αὐτοῦ βιβλίου, ὅπως ἐδημοσιεύθησαν (ἐνθ' ἀνωτέρω), με τὴν προοπτικὴ νὰ ἐπανέλθουμε στὸ «ἐγγχειρίδιο» αὐτὸ τοῦ «συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ», πρὸς ἀντιμετώπισιν μάλιστα και τῶν μὴ πειστικῶν ἐξηγήσεων, πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς μεταφραστικῆς κ. Καίτης Χιωτέλλης.

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν εἶναι - ἢ μοναδικὴ - «Μία, Ἁγία Καθολικὴ και Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἀλλὰ ἀπλῶς μία ἀπὸ τὶς μείζονες ἐκφράσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ ποὺ «ἔχει πλήρη συνείδηση ὅτι μέσα της ὑπάρχει ἀκόμη ἢ «μία, ἁγία, Καθολικὴ και ἀποστολική» Ἐκκλησία».

2. Τὸ πρωτεῖο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου δὲν εἶναι ἀπλῶς πρωτεῖο τιμῆς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν και πρωτεῖο ἐξουσίας στὰ ὅρια τῆς ἐκκλησιαστικῆς του δικαιοδοσίας, ὅπως καθορίζεται ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς Κανόνες, ἀλλὰ «παγκόσμιο πρωτεῖο» ποὺ τοῦ δίνει τὴν δυνατότητα νὰ εἶναι «ὁ προκαθήμενος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας» και «ὁ παγκόσμιος πρωθιεράρχης».

3. Ὁ θεσμὸς τοῦ αὐτοκεφάλου - ποὺ λόγω ἐκτροπῶν χαρακτηρίζεται ὡς αὐτοκεφαλαρχία - πρέπει σταδιακὰ νὰ ὑποβαθμισθεῖ, ὥστε νὰ φανερωθεῖ ἢ «παγκοσμιοποίηση τῆς Ἐκκλησίας», τόσο χρησικὴ γιὰ νὰ παίξει ἢ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τὸν ρόλο της στὴν ἐνοποιημένη οἰκουμένη.

4. Ὁ οἰκουμενισμὸς πρέπει νὰ παρακάμψει τὶς λεκτικὲς διαμάχες γύρω ἀπὸ τὶς δογματικὲς διαφορὲς μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν και νὰ ἐπιδιώξει τὴν ἐνότητά τους στὴ δάση μᾶς πνευματικῆς ἐμπειρίας τῆς σωτηρίας.

5. Στὴν προοπτικὴ αὐτὴ οἱ δογματικὲς διαφορὲς με τὴν Ρώμη, δὲν ἔχουν καμμία σημασία. Ἡ αἵρεσις τοῦ *filioque* εἶναι μία διαφορετικὴ, ἀλλὰ νόμιμη διατύπωση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τὸ ἀπαράδεκτο κείμενο τοῦ *Balamand* εἶναι ἢ λύση τοῦ προβλήματος τῆς οὐνίας.

6. Στὴν ἴδια προοπτικὴ ἢ αἵρεσις τῶν ἀντιχαλκηδονίων μονοφυσικῶν ὀνομάζεται μὴ χαλκηδόνια ὀρθοδοξία, ποὺ ταυτίζεται με τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας.

7. Στὸν Ἰουδαϊσμὸ και στὸ Ἰσλάμ λατρεύεται ὁ ἴδιος με ἐμᾶς Θεὸς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ. Ὑπάρχει θεολογία περὶ Τριάδος, ἔστω και ἂν αὐτὸ δὲν γίνεται κατανοητὸ σ' αὐτὲς τὶς θρησκείες, καθὼς και κοινὴ ἐσχατολογικὴ προσδοκία τοῦ ἐρχομένου Μεσσία. Ὁ Μωάμεθ εἶναι ὄχι ἀπλῶς προφήτης, ἀλλὰ και ἐξαγγελος τῆς ἐπικειμένης Κρίσεως, πράγμα ποὺ πρέπει νὰ διδάξει και τοὺς Χριστιανούς. Οἱ μυστικισμοὶ τῶν δύο αὐτῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν ἔχουν παράλληλη πνευματι-

κὴ ἀνέλιξε μὲ αὐτὴν τῆς Ὁρθόδοξου ἡσυχαστικῆς παραδόσεως καὶ ὀδηγοῦν στὴν ἴδια πνευματικὴ καταξίωση.

8. Οἱ ἀναζητήσεις τῆς Νέας Ἐποχῆς ταυτίζονται μὲ τὶς πνευματικὲς ἐμπειρίες τῆς ὑψηλῆς θεολογίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐκείνης τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητῆ. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σπεύσουμε νὰ καταδικάσουμε τὸν πειρασμὸ τῆς Νέας Ἐποχῆς.

9. Στὸν Ἰνδουϊσμὸ καὶ στὸν Βουδισμό ὑπάρχει μία πνευματικὴ ἀντίστοιχη μὲ τὴν ὀρθόδοξη, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ βοηθήσει καὶ τοὺς Χριστιανούς.

10. Στὴν προοπτικὴ τῆς δημιουργίας τῆς ἐνωμένης οἰκουμένης πρέπει νὰ προωθηθεῖ ἡ διαδικασία γιὰ τὴν ἀνάδυση τῆς ἀδιαίρετης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ συντελέσει στὴν ἐνοποίηση τοῦ χριστιανισμοῦ μὲ τὴν «ἐκ νέου ἀνακάλυψη τῆς παγκοσμιότητος τῆς Ἐκκλησίας», ἡ ὁποία θὰ «φθεῖρει σταδιακὰ τὰ σύνορα τῶν “αὐτοκεφαλῶν”», καὶ μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ρόλου τοῦ «παγκόσμιου πρωθιεράρχη». Ὁ χριστιανικὸς κόσμος πρέπει νὰ δεχθῆ τὴν «ἀνακαίνισι τοῦ Πνεύματος» μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ μὴ προσπαθεῖ μὲ σπασμωδικὲς συντηρητικὲς κινήσεις νὰ διατηρήσῃ τὶς ἱστορικὲς μορφὲς τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ ὁποῖες σήμερα πεθαίνουν ἢ πρόκειται νὰ πεθάνουν. □

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 26/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1997, σελ. 101-103..